

mig til den højtærede Kirkeministers Udtalelse om dette Spørgsmaal og vil tillige henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at Kravet om Enstemmighed jo slet ikke kommer til at rammes Lægmandene, idet deres Ansættelse er afhængig af Valget indenfor Menigheden og ikke af Menighedsraadets enstemmige Indstilling.

Det interesserede mig meget at høre en Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med i Forbindelse med sin Omtale af de kvindelige Præster, hvor det ærede Medlem betonedede, at hverken Biskopperne eller Fakultetet i deres Erklæringer om dette Spørgsmaal havde principielle Indvendinger at gøre, og deraf sluttede, at der heller ikke kunde siges fra kristelig Side at være nogen virkelig Indvending. Jeg har ellers den Følelse, at det ærede Medlem ikke plejer at betragte hverken Biskopperne eller Fakultetet som Udtryk for Kirken, men at det er Menigheden, der er Nr. 1 i denne Sag. Men det ærede Medlem synes altsaa at glæde sig over, at man havde Biskopperne og Fakultetet i Ryggen. Vi har ud fra vort Synspunkt mere holdt os til, at vi her havde Menigheden, som ikke paa staaende Fod ved et Flertal kunde slutte sig til denne Anskuelse.

I øvrigt skal jeg ikke komme dybere ind paa dette Spørgsmaal, idet vi, som sagt, synes, at dets Løsning hører hen under et ganske andet Lovforslag. Vi betragter denne Lov som en Undtagelseslov, og vi betragter de Lempelser, der vil finde Sted ved Vedtagelsen af Flertallets Ændringsforslag, som saadanne, at man kan sige, at Loven vil betegne et Fremskridt. Vi ønsker ikke, at der skal fares voldsomt frem i denne Sag. Loven skal om fem Aar til Revision, og har man i de forløbne fem Aar gjort Erfaringer, som kan gøre det formaalstjenligt at indføre nye Lempelser, da — det er jeg vis paa — vil Flertallet til den Tid være villigt til at gennemføre saadanne.

Dahl: Nu kom den ærede Ordfører for Udvalget atter tilbage til sin gamle Ytring, Tanken om Menigheden, og anførte — skønt det ikke udtrykkelig var Ordene, var det dog Tanken i Ordene —, at Menigheden havde en anden Opfattelse af Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder end Socialdemokraterne og de andre, som holder paa Kvindernes Adgang. Men altid, naar jeg har spurgt det ærede Medlem om, hvad hun mener med Menigheden, er hun blevet mig Svaret skyldig. Jeg forstaar godt, at hun er blevet mig Svar skyldig, thi det er noget, som er meget vanskeligt at defi-

nere og endnu vanskeligere at konstatere. Her i Rigsdagen lovgiver vi for Folkekirken, og jeg er næsten overbevist om, at hvis der blandt Folkekirkens Medlemmer blev foretaget en Afstemning om Spørgsmaalet, om Kvinder i det hele taget skulde have denne Adgang, vilde Flertallet svare ja til dette Spørgsmaal. Man vilde ganske simpelt ræsonnere saaledes: Vi vil ikke nægte en Menighed, som ønsker en Kvinde, at faa en saadan kvindelig Præst. Og selv om de ikke selv ønskede det, vilde de dog stille sig paa det Standpunkt: Vi vil ikke formene en Menighed, som ønsker det, at faa en kvindelig Præst. Det er det, som den ærede Ordfører for Flertallet indenfor Udvalget (Inger Gautier Schmit) vil gøre: Flertallet vil ikke gaa med til en Lovgivning, som gør det muligt, naar en Menighed ønsker en Kvinde til Præst, at den da kan faa det.

Den højtærede Kirkeminister har talt mange rosende Ord om det teologiske Studium; det skal være Hovedsagen, og det skal være Hovedvejen til Gerningen i Folkekirken. Jeg kan omtrent slutte mig til den højtærede Kirkeministers Udtalelse; det teologiske Studium vil ganske sikkert baade i den højtærede Ministers og i min Levetid være det Studium, som leverer de fleste Præster til Folkekirken. Men det, som er Grundtanken i det Forslag, Mindretallet har stillet, er dette, at der indenfor Folkekirken ogsaa er Brug for Præster med en anden Uddannelse, og at det kan være til Berigelse for Folkekirken, at der bliver aabnet videre Adgang for saadanne Mænd, end der foreløbig er, og end der tilsigtes ved den højtærede Ministers Forslag og ved Flertallets Forslag. Thi jeg vilde mene, at det ikke vilde være til Skade for Folkekirken, om Mænd med en anden akademisk Uddannelse end den teologiske fik en betydelig lettere Adgang til Folkekirkens Præsteembeder, naar de opfylder de Betingelser, som vi stiller i vort Forslag. Jeg tror, at det vilde berige Præstestanden og berige Kirken, at dette fandt Sted. Og at de skulde blive de alt overvejende, tror jeg aldeles ikke paa af den simple Grund, at af alle Studiegrene er den teologiske vistnok den letteste og den mindst bekostelige. Hvad enten man tager det juridiske Studium eller det medicinske eller en hvilken som helst anden Studiegren, vil det i Almindelighed være langvarigere og mere bekosteligt end netop det teologiske Studium. Man vilde altsaa her sikre sig, at det var Mænd, som i en noget senere, mere moden Alder bestemte sig for Præstegerningen og havde en almindelig Uddan-